

DALJNI GROB

Kazimiera Hakowiczówna

V neznani deželi ležiš... nič več tisti, katerega čakam!
Tvoje roké so spleteni, suhi prsti mrtvaka.
Obraz ni več takšen kot prej — široka guba pri gubi.
To nisi več ti, moj ljubi!
Kaj je bilo s to močjo? V kaj spremenila se strast je nekdanja?
V križ kameniti zakleti stojita na grobu ob strani slave.
Je vredno, da zanjo si raniš roke in pod križem se sklanjaš?
O, slava! Kako si podobna neslavi!

Zdaj v daljni deželi ležiš in na grobu po tuje ti piše...
A tukaj nekoč te je vetrič hladil in lovil okrog hiše,
zasopel si vračal se s polja in pes ti je skakal v naročje
in pekle v očeh so te solze, že davne solze otročje...
Še zmeraj je kakor nekoč v tej naši trmasti hosti...
Ti nisi izbiral. In nisi poznal skrivnosti.
In nisi zavrgel ničesar. Vsemu si bil zvest kot zmeraj:
enako nepisanim pravom kot trdi pravici papirja.
Nihče te ne sme slaviti. Vendar te nihče ne preklinja.
A potok pozabe z imenom tvojim v daljavo izginja.

V REKI HERAKLITA

Wisława Szymborska

V reki Heraklita
riba lovi ribe,
riba mesari ribo z ostro ribo,
riba gradi ribo, riba stanuje v ribi,
riba beži iz oblegane ribe.

V reki Heraklita
riba ljubi ribo,
tvoje oči so — pravi — svetle kot ribe na nebu,
s tabo ob strani, o moja najlepša,
rada bi splavala v najino morje.